

v njegovem cesarstvu bi radi živeli!« Štiri dni je ostal visoki popotnik v Jeruzalemu, sprejel v cerkvi božjega groba sv. obhajilo in bil v spodbudo in zgled vsem navzočim. Iz svete dežele je šel v Egipet, kjer je bil pri otvoritvi sueškega prekopa. Na potu je nastala huda nevihta. Ko je nevarnost minula, prekrižal se je pobožno presvetli cesar in zahvalil Boga za rešitev in varstvo.

V vzvišen zgled katoliškim podložnikom spolnuje cesar natanko postno postavo.

V začetku posta leta 1857. je bil presvetli vladar v Milanu. V tem mestu pa se prične štiridesetdanski post nekaj dnij pozneje, kakor drugje. Cesar pošlje k nadškofu vprašati, ali je tudi njemu pripuščeno pozneje post pričeti, ali se mora držati navade, ki velja drugod. — Pred nekaj leti se je odpeljal vladar v Inomost ravno tisti dan, ko so ondi imeli post za sveto leto. Ko je cesar to zvedel, ukazal je, naj mu prinesó prežgane juhe. In ko je bil presvetli vladar leta 1883. na Kranjskem, primerilo se je, da je bil petek. Ker cesar ni vedel, da je knezoškof polajšal postno postavo vsem onim, ki so v Ljubljani, poslal je v škofijo svojega adjutanta prositi, da bi mu milostni knezoškof dovolili vživati mesna jedila.

To so le posamezne črtice krščanskega življenja cesarja Franca Jožefa I. Presvetli vladar je vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik gotovo pri sveti maši, naj si je doma ali na potovanju, in tudi v delavnik, ako mu je le mogoče. Sveto obhajilo prejme večkrat na leto. Procesije sv. rešnjega Telesa se vdeleži vsako leto ob kakoršnem koli vremenu in spremlja z odkrito glavo Najsvetejše ter tako častí Boga. Cesarju Francu Jožefu I. smo Slovenci kot vzornemu katoliškemu vladarju tako udani, da z besedo in dejanjem vedno kličemo :

Bog obvari, Bog ohrani
Nam cesarja — Avstrijo!

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XXII.

Sv. Magnus je oznanjeval v prvi polovici sedmega stoletja po Švabskem sveto krščansko vero. Na svojih potih je prišel nekoč s tovarišem Theodorom v bližino mesta Kemptena. O njem je naslednja pripoved: Kempten je bilo sicer lepo mesto, le prebivalcev ni imelo. Sezidano je bilo ob deroči reki Iller. Nek duhovnik, z imenom Tosso, nasvetoval je došlima potnikoma, naj preko mesta naglo stopita in sosebno čez noč naj se v njem nikar ne mudita; opustošeno mesto da je prenapolnjeno kač, zmajev in jednake golazni in mnogokdo, ki je prišel sèm na lov, zgubil je tod svoje življenje. Duhovniku odgovorí Magnus: »Zares, naš Gospod Jezus Kristus je dovolj mogočen, da za vedno prežene golazen iz tega kraja«. Nato se obrne k

tovarišu Theodoru rekoč: »Tvoja dolžnost je sedaj, da goreče moliš in kličeš na pomoč božje usmiljenje, da nama Bog pomaga pregnati to golazen in hudobne duhove, ki so skriti v teh stvareh. Po tebi namreč ima biti ta kraj očiščen in pozidan. Zato moliva združno, da nama Bog pomaga očistiti to mesto, ki vsled strupene golazni ni pripravno v bivališče.« — Jela sta moliti. H klečečima in molečima pa se priplazi iz mestnih zidov velikanska kača ter plane po njiju. Ko jo duhovnik Tosso opazi, prestrašen zavpije: »Gorjé meni, ki sem vaju privel semkaj!« ter spleza na drevo. Sveta popotnika pa zaupata na Boga. Theodor nadaljuje molitev, Magnus pa vzame palico svetega Kolumbana, katero je prejel od sv. učitelja sv. Galla, prime za križ, stopi pred kačo ter reče: »V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa ti zapovem, da miruješ! Hudobnega duha pa, ki biva v tebi, zarotim, da te raztrga.« Ob teh besedah udari svetnik kačo po glavi, le-tá se zgane in sredoma počí.

XXIII.

Po tem dogodku nadaljuje Magnus s tovarišem in duhovnikom Tosso svojo pot ob levem bregu reke Lech v kraj, ki se zdaj naziva Rosshaupten. Tod je napadal v neki soteski velik zmaj ljudi in živali in bil strah za vso okolico. »Tu ostanimo čez noč«, reče Magnus, »in molimo, da reši Bog okraj tudi te golazni.« Rečeno — storjeno. Sredi noči gre svetnik proti duplini, kjer je bival zmaj. Tosso svari moža, naj varuje svoje življenje. A Magnus odvrne trdno zaupajoč na Boga: »Če je Bog z nami, kdo je zoper nas? Mari On, ki je rešil Danijela iz levnjaka, nima moči, da čuva tudi mene te golazni?« Nato vzame blagoslovljenega kruha in zametek smole. Prišedši do brloga poklekne in moli: »Vsemogočni Bog! Ti si me privel v ta kraj. Pošlji mi v obrambo svojega angelja, kot si ga poslal Tobiju! On naj me varuje žrela te zverjadi in reši okolico te nadloge!« Prekriža se in zavžije košček blagoslovljenega kruha. V hipu plane razljuteni zmaj proti njemu. Magnus mu vrže goreči smolni zametek v žrelo ter vsklikne: »Pomoč, moj Gospod in Bog!« Zmaj se vspnè in počí.

Na pragu v večnost.

(Slika. — J. O.)

Tema, črna tema je objela zemljo, ker se je bil skríl mesec za črnimi oblaki. Vse tiho — le sedaj pa sedaj zatuli pes na dvorišču. Kako grozni so ti glasovi! . . . Zalaja, nato glas povleče, čedalje močnejše se sliši, potem začne polagoma padati z glasom in — utihne. Ne traja dolgo, in zopet začne.

Le tuli, dolgodlaki kuže! Vem, kaj to pomenja. Smrt slutíš, kaj ne — smrt? Vsaj ljudje mislijo tako.

V mali hiši sredi vasi brlí luč. Stopimo noter in poglejmo, kaj počnejo tu tako pozno?